

Локомотивна династія Черненків

Історія залізничної династії родини Черненків сягає від діда до правнука. Дід Архип Черненко працював машиністом паровоза, його син Михайло – головним бухгалтером залізничного щепеневого кар'єру у Чернівцях.

Син Михайла Черненка Микола закінчив 7 класів, пішов учитися до Чернівецького училища залізничного транспорту на помічника машиніста паровоза. Після закінчення навчання прийшов працювати в паровозне депо Тернопіль (так тоді називалося нинішнє локомотивне депо). Саме там Микола Черненко пройшов трудове загартування – працював кочегаром, помічником машиніста паровоза. Потрібно було наїздити щонайменше 50 000 км, щоб стати вправним машиністом паровоза, а згодом – дизель-поїзда. Він мріяв стати машиністом і здійснив свою мрію. Спочатку здавав екзамени на права машиніста паровоза, заочно навчався у Львівському технікумі залізничного транспорту за спеціальністю “Тепловозне господарство”. Здобувши освіту у технікумі, почав водити паровози; а коли з'явилися тепловози, перейшов працювати помічником машиніста тепловоза і невдовзі став машиністом тепловоза. Після курсів перекваліфікації Микола Черненко пересів за “штурвал” дизель-поїзда.

Машиніст Микола Черненко мріяв, щоб і його син обрав родинну професію. Тому з дитинства прищепив синові Андріану любов до справжньої чоловічої професії. Після закінчення середньої школи хлопець, як і його батько, вступив до Львівського технікуму залізничного транспорту на ту ж спеціальність “Тепловозне господарство”, тільки на стаціонарне навчання. Практику проходив у локомотивному депо Тернопіль, батько завжди давав йому слушні поради і настанови.

Трудова біографія молодого спеціаліста Черненка бере початок у локомотивному депо. Як і

батько, Андріан Черненко пройшов всі шаблі становлення машиніста: від помічника машиніста тепловоза, помічника машиніста дизель-поїзда до машиніста. Зараз він змінив свого батька і вправно водить дизель-поїзда. І нема чоловіка щасливішого за батька, син якого продовжив сімейну традицію.

Антон ВАЦИК,
голова ветеранської організації
локомотивного депо Тернопіль

На фото: Микола Черненко передає
локомотивну естафету своєму синові Андріану
Фото автора

А починалося все із допомоги “Спілчан”

Благодійний фонд “Спілчани” за час свого існування допоміг багатьом залізничникам та ветеранам транспорту. Чимало з них час від часу телефонують директору фонду Миколі Сернецькому, вітають зі святами, дякують за допомогу і просто щиро діляться приємними подіями у своєму житті. Та є серед численних посадових обов'язків Миколи Миколайовича такі, які він виконує з особливим задоволенням. Час від часу його запрошують на свої виступи талановиті молоді люди, яким свого часу фонд “Спілчани” допоміг оплатити їхню участь у прес-тижних творчих конкурсах та фестивалях.

Микола Миколайович із радістю приймає запрошення і відвідує ці заходи, аби ще раз щиро потішитися творчим успіхам юних талантів. Нещодавно Микола Сернецький побував на концерті, що відбувся

у Львівській філармонії, і був приємно вражений почутим: соло на скрипці виконав лауреат 17-ти міжнародних музичних конкурсів, учень Львівської музичної школи ім.Соломії Крушельницької, стипендіат благодійного президентського фонду “Україна” Назар Федюк. Талановитий скрипаль у супроводі симфонічного оркестру Львівської філармонії виконував скрипковий концерт №2 нашого земляка, видатного скрипаля епохи романтизму Кароля Ліпінського. Концерт присвячувався 220-річчю від дня народження всесвітньовідомого музиканта і композитора, який свого часу змагався в майстерності із Ніколо Паганіні.

– Концерт був унікальний тим, що важко було відшукати його ноти, – говорить Назар Федюк. – В Україні вони ніколи не видавалися, а західні видавці просили за них чимало грошей. Та завдяки моєму педагогу, професору Львівської музичної академії ім. Миколи Лисенка Володимирі Заранському, вдалося їх відшукати. Загалом своїм перемогам у конкурсах завдячую Володимирі Івановичу.

Вісімнадцятилітній скрипаль Назар Федюк цього року закінчує 11-й клас музичної школи і готується до вступу у Львівську музичну академію ім. М. Лисенка. Поміж тим хлопець готується до чергового міжнародного музичного конкурсу.

Інший талановитий юнак – піаніст Петро Мельник, учасник міжнародного фестивалю “Золота троянда”, покращує свій професійний рівень завдяки фонду “Спілчани”, який надав йому в безоплатне користування піаніно. Нещодавно Петро Мельник узяв участь у концертній програмі з нагоди дня незалежності Греції, яке проводило Західноукраїнське грецьке національно-культурне товариство ім. К. Корніактоса у Львові. Музичний керівник цього проекту Наталія Симоненкова тішиться успіхами своїх талановитих вихованців, які були учасниками концертної програми.

“Маючи такий творчий потенціал талановитих музикантів, юні артисти могли б дарувати свій талант не лише працівникам Львівської залізниці, але й загалом мешканцям Львівщини, – сказала Наталія Симоненкова. – Благодійний фонд “Спілчани” у майбутньому може посприяти в організації таких благодійних концертів”.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
На фото: соло на скрипці виконує
скрипаль Назар Федюк

Двірець і станція шахтарської столиці

Щоразу, приїжджаючи поїздом у Червоноград до мами, милуюся світлим, сучасним, оригінальним залізничним вокзалом. Збудований за так званою каркасно-панельною технологією, вокзал навіть взимку (на фото внизу) поряд із зеленими ялинками має дуже ошатний вигляд і напрочуд добрі показники теплозахисності. Запроектовані електроводогрійні котли для опалення під час зимових морозів автоматично підтримують комфортну температуру в приміщеннях, працюючи при цьому навіть не на повну потужність.

Десять років тому мені довелося брати участь у його будівництві. Силами будівельно-монтажного поїзда №908, де я на той час працював інженером виробничо-технічного відділу, були прокладені усі інженерні комунікації до нового вокзалу, а працівники будівельного управління №1 реконструювали станційні колії, зробили благоустрій території і заклали фундамент вокзалу. Вокзал спроектувала і звела приватна будівельна фірма.

Споруда вокзалу розташована неподалік центру нової частини міста, поряд знаходяться міський ринок і автовокзал, що створює зручності численним пасажиром, які їдуть у напрямках зі Львова до Сокаля, Ковеля, Києва та Червоноград – Рава-Руська.

Вокзал і станція Червоноград – один підрозділ. Тут трудяться 35 працівників різних професій, а очолює колектив Оксана Савлук (на фото) – вона походить із трудової династії залізничників. Її батьки теж були залізничниками, на залізниці працює її чоловік. Можливо, родинну професію обере й син, який наразі закінчує середню школу.

На станції працює ветеран залізничного транспорту, черговий по станції Зеновій Михайлович Жук – досвідчений спеціаліст. Коли Зеновій Михайлович на зміні,

можна бути спокійним за організацію руху. Він також представник трудової династії – дружина працює разом із ним, вона – технічний працівник, дбає про чистоту і затишок у приміщеннях вокзалу. Їхній син Андрій – колійник.

Станція Червоноград приймає і відправляє вантажні поїзди, основну масу яких становлять вагони з вугіллям місцевого вугільного басейну. У березні цього року за добу на станції Червоноград навантажували в середньому 24 вагони із “чорним золотом”. Торік у цей період було заледве 17.

Понад тридцять років сумлінно трудиться на залізниці Ганна Прокопчук, яка одразу після школи вступила до залізничного технікуму. Зараз вона – товарний касир.

Мешканці Червонограда та навколишніх районів добре знають старшого квиткового касира Світлану Трищук (на фото), яка теж свого часу

закінчила залізничний технікум, а тепер використовує свій понад 20-річний досвід роботи у нелегкій та відповідальній роботі. Завжди привітна й усміхнена, вона подає приклад, як треба ставитися до роботи з пасажиром, яких тут не бракує. Оскільки сьогоднішній Червоноград – промислове місто обласного підпорядкування, яке має місто-супутник Соснівку і селище міського типу Гірик, тут напружено працюють дві каси попереднього продажу квитків на всі напрямки в Україні та в СНД.

У березні цього року від реалізації проїзних документів на поїзди далекого слідування отримано майже півмільйона гривень, що, власне, суттєво не відрізняється від торішнього березневого показника. А от у приміському сполученні доходи збільшились. У березні 2010-го отримано майже 20 тис. грн проти 16 тис. грн – у березні 2009-го.

Ярослав ШЕПІНКА,
пенсіонер, колишній
працівник БМП-908

Фото Тараса КВАСНЮКА

